

TALÁLKOZÓ WILKINSON NÉNIVEL

Amikor azt hittem, végre eljött a pillanat, hogy belekezdjünk a beszélgetésbe, ő vette át az irányítást.

„Gyere velem a másik szobába.

Mutatni szeretnék valamit.”

„Mit?”

Beléptünk egy terembe, amely majdnem akkora volt, mint a mostani lakásom.

Nagyjából százhetven négyzetméter.

A közepén egy biliárdasztal állt.

Megkérdezte, ismerem-e a játékot.

Tudok-e játszani.

Igent mondtam.

Elmagyaráztam, hogy a goriziana, a hagyományos olasz változat, nem igazán a kedvencem, inkább az amerikai poolt szeretem.

Elmosolyodott.

„Ebben nem is kételkedtem.

Már tudtam.”

Azonnal megragadtam az alkalmat.

Megkérdeztem, költött-e pénzt Őfelsége titkosszolgálatára, ingyen olvasta-e a könyveimet, vagy egyszerűen az anyámtól kérdezett-e rólam.

Nem válaszolt.

Vagy talán a hallgatásával válaszolt.

Aztán egy hosszú asztalhoz vezetett.

Evőeszközökészletek, manikűr- és pedikűrkészletek és számtalan testápolási kellék volt rajta kiállítva.

Minden fényesre polírozott acélból.

Minden egyes darabot hetente fényesítettek, hogy megőrizze a csillogását.

De nem ez ragadta meg a figyelmemet.

Minden tárgyon ugyanaz a jel volt.

A két kard.

A márka.

Az aláírás.

Az identitás.

Wilkinson Sword.

Végigfutott a hátamon a hideg.

Most értettem meg először igazán, hol vagyok.

Nem egy menedzser vendége voltam.

Nem egy vezérigazgatóé.

Még csak nem is egy vállalati legendáé.

Egyszer csak női hangokat hallottam, amelyek őt szólították.

„Néni...

Néni...

Hol vagy?”

Habozás nélkül válaszolt:

„Mindjárt megyek.

Az unokaöcsémekkel vagyok.

A Gillette fiával.”

Abban a pillanatban már semmi kétségem nem maradt.

A nénikém házában voltam.

Visszamentünk a másik szobába.

Mindenki indulásra készen állt.

Mindenki, csak én nem.

Maggy belém karolt, és azt mondta:

„Hadd mutassam be a lányomat és a két unokámat.

Egyikük sincs férjnél.

Gyere.

Mutatni szeretnék valamit.

Remélem, örülni fogsz neki.”

Az igazat megvallva teljesen részeg voltam.

Nem a bortól.

Az információktól.

Az érzelmektől.

Az időtől.

Már semmit sem tudtam feldolgozni belőle.

Ő viszont, az a kis angol öreg hölgy, valóságos földrengés volt.

Rögtön azon tűnődtem, milyen lehetett fiatalon.

És vajon bárki is elbírt-e volna valaha vele.

A válasz magától jött.

Nem.

Ő ezen túl volt.

Acélasszony volt.

Egy elhagyott gyár elé értünk.

Megállt.

Csendben nézte.

Aztán azt mondta:

„Fernando.

Minden itt kezdődött.

És ha korábban ismertek volna téged, ma is miénk lenne a cégünk.

Soha nem kényszerültünk volna eladni a rossz vezetés és a gőgös döntések miatt.”

A lánya.

Az unokái.

Mind hallgattak.

Még Dominique is meghatottnak tűnt.

Aztán megszólalt:

„Ez az érzelmes körút, amelyet az öreg hölgy mindig tart, hogy lenyűgözzé a vendégeit.

Mindig ugyanaz az angol szertartás.”

De ezúttal nem egy vendéghez beszélt.

Az unokaöccséhez beszélt.

Amikor a körút véget ért, visszavittek a szállodámba.

Én kértem, hogy visszamehessek.

Nem voltam felkészülve arra, hogy egyetlen nap alatt ennyi érzelmet befogadjak.

De másnap újra találkoztunk.

Ferdinando